

“It takes a community to create a library” - att arbeta tillsammans med socialt utestängda invånare

Kenneth Williment

I bis nr 1 2006 beskrev Brian Campbell hur man i Vancouver arbetade inom ramen för det kanadensiska projektet Working together. Hans artikel Att arbeta mot eller med lokalsamhället. Kanadensiska bibliotek försöker nå socialt utestängda finns att läsa digitalt på BiS hemsida. I den här artikeln beskriver projektledaren i Halifax, Ken Williment, hur man metodiskt arbetade där.

Working Together Project sände under fyra år i fyra städer fältbibliotekarier (*Community Development librarians*) till olika bostadsområden på olika ställen i landet. Med stöd av Human Resources and Social Development Canada, arbetade biblioteken i Vancouver, Regina, Toronto, och Halifax Public Bibliotek (HPL), i olika områden och med olika grupper vi traditionellt betraktar som socialt utestängda. I dessa samhällen ingår personer som är nya i Kanada, såsom invandrare och flyktingar, personer från ursprungsbefolkningen, människor som lever i fattigdom, människor som återhämtar sig från eller lever med psykisk sjukdom, personer som nyligen släppts ut från federala institutioner, unga i riskzonen och många fler.

Under denna period pratade och engagerade sig projektets bibliotekarier, aktivt ute i samhället, med bokstavligen tusentals socialt utestängda invånare från mångkulturella samhällen i fyra stora städer över hela Kanada. Bibliotekarierna arbetade där uppsökande i en ”community-practitioner”-modell. Detta tillvägagångssätt flyttade dessa bibliotekariers fokus från diskussioner bland bibliotekets personal om hur man bäst skall möta behov i samhället, till diskussioner som grundade sig på levd erfarenhet bland socialt utestängda invånare och med de bibliotekarier som engagerat sig med dem som jämbördiga medlemmar i samhället. En del bibliotekarier har tidigare arbetat med socialt utestängda grupper som målgrupp. Syftet med detta projekt var inte att granska andras arbete, snarare var det viktigt att ha invånarnas bibliotekserfarenheter som motor i projektet, inte

biblioteksbaseade erfarenheter som bibliotekarier har och inte heller intern facklitteratur.

Det blev tydligt att bibliotekariers traditionella förhållningssätt till bibliotekens tjänster inte i tillräcklig grad mötte behoven hos socialt utestängda invånare. Det blev också klart att det är viktigt att inleda en diskussion kring användningen av traditionell planering av biblioteksservice kontra en samhällsdriven (*community-led*) tjänsteplaneringsmodell som det mest effektiva sättet att göra bibliotekstjänster relevanta för socialt utestängda medlemmar.

Social inkludering eller exkludering?

De som arbetar på folkbibliotek i Kanada tror att folkbibliotek är inkluderande institutioner, jämlikt uppbyggda för var och en i samhället (Muzzerall, 2005). Varför skulle bibliotekarier tro något annat? Från dag ett får bibliotekarier ofta höra av sina arbetskamrater, traditionella biblioteksnyttjare och lärare om hur inkluderande folkbibliotek är till sin själva natur. När fältbibliotekarierna inom Working Together Project började tala med andra bibliotekarier om social in- och exkludering, hörde vi många exempel på biblioteksinkludering. T ex om hur fritt tillgängliga bibliotekssamlingarna är, något som lätt ger folk tillgång till och möjlighet att låna, att alla kan passera in genom bibliotekets dörrar och vi fick höra hur bibliotek redan ger biblioteksservice till socialt utestängda människor i samhället. Vi hörde att folk inte använder biblioteksservice därför att de inte är medvetna om vad biblioteket kan

tillhandahålla. Bibliotekarier drar ofta två slutsatser av detta: 1.) Det är ett självvalt beslut när människor inte använder bibliotekets tjänster. 2.) Biblioteken behöver bli bättre på att marknadsföra vad man har att erbjuda invånarna.

Uppfattningen att folkbibliotek är inkluderande institutioner är så djupt rotad i identiteten i biblioteksvärlden att det sällan förekommer att någon ifrågasätter bibliotekets socialt inkluderande karaktär.

Är det så? Är bibliotek de inkluderande institutioner vi påstår att de är eller är något annat som pågår?

För att besvara denna fråga, började bibliotekarier samtala med socialt utestängda medborgare som utnyttjar bibliotek och sådana som inte gör det (Muzzerall, 2005) Vi upptäckte snabbt att de inte bekräftade bilden av inkludering som vi fick av bibliotekspersonalen. De talade istället om hur de stängdes ute och vilken effekt det haft på deras möjlighet att använda bibliotekets service (Campbell, 2005). De visade på hinder i sina liv och hinder som biblioteken skapade, som gjorde biblioteken till hotfulla platser att besöka och utnyttja.

Att på ett tydligt sätt identifiera social utestängning i ett samhälle kan vara en svår sak eftersom det är en sådan mängd sociala faktorer som gör att människor blir utestängda från ett aktivt socialt liv i sitt samhälle. En del av dessa faktorer kan ha att göra med en persons ras, kön, sexuella läggning eller klasstillhörighet. Mångfalden orsaker till utestängning kan förstärkas av individuella omständigheter som låglönejobb, hälsa, låg utbildning, dåligt boende, språksvårigheter och kulturbarriärer. Då socialt utestängda människor möter detta hela tiden, kämpar många med att tillgodose sina dagliga behov, något som gör det svårt att delta i det sociala, politiska, ekonomiska och kulturella livet i det egna samhället.

I sina samtal med olika personer fick fältbibliotekarierna på en gång höra om de hinder de upplevt när det försökt utnyttja bibliotekets service. Det mest påtagliga hindret att använda biblioteket var böter. Böternas roll skall inte underskattas. Så här sade en invånare i en fokusgrupp:

”Jag utnyttjade inte biblioteket under fem år eftersom jag trodde att jag hade fått böter. Jag tog till slut mod till mig att gå tillbaka till biblioteket och fann då att jag inte hade haft några böter på hela tiden”

Att hon trodde att hon hade en skuld räckte för att få henne att inte besöka biblioteket.

Vi fick också höra om hinder som vare sig vanliga biblioteksbesökare eller bibliotekarier troligen var medvetna om, eftersom de aldrig upplevt dem. Det kunde vara sådant som biblioteksjargong, t ex ”omsätta” eller ”YA” (Young Adults), förvirring kring hur samlingarna placerats, en känsla av att vara granskad och värderad av personalen och att man uppfattade att bibliotekspersonalen ”försökte undervisa” dem. Folk vi pratade med avslöjade att de inte kände sig bekväma på folkbiblioteken, att de inte upplevde att bibliotek spelade någon viktig roll för att tillgodose deras dagliga behov. Därför höll de sig borta från biblioteken. Och likväl är folkbibliotekens uppgift att spela en viktig roll för att möta informationsbehoven hos alla invånare.

Det traditionella sättet att planera biblioteksservice - och social utestängning

Bibliotek och bibliotekspersonal är typiska representanter för medelklassens värderingar och uppfattning av världen (Pateman, 1999, Muddiman 2000, Pateman, 2003, Wilson and Birdi 2008) något som med eller utan avsikt påverkar planering och utförande av biblioteksservicen. Å andra sidan begär man sällan eller aldrig att bibliotekarier skall teoretisera eller skapa begrepp kring den traditionella biblioteksservicemodellen: hur bibliotek bedömer och identifierar behov i samhället och sedan planerar, genomför och utvärderar den åstadkomna servicen. Bibliotekarier är istället av tradition upplärda att planera och skapa individualiserad service.

(Den här informationen kan man hitta i masterprogram på de flesta biblioteksskolors hemsidor. Innehållet i kurserna har sitt fokus på specialiserad biblioteksservice som hur man bygger upp samlingarna, service till äldre osv.)

Implementeringen av den traditionella biblioteksservicemodellen för planering har blivit det vanemässiga sättet som bibliotekspersonal utvecklar sin service till samhälle på. Denna internt utvecklade, linjära process ger bibliotekspersonalen en effektiv och bekväm metod för att utveckla biblioteksservice

(Den traditionella planeringen av biblioteksservice beskrevs av ledande projektansvariga, efter att ha tillfrågat folkbibliotekarier från kust till kust, och bygger på en gemensam erfarenhetsbaserad kunskap som tillämpas på biblioteken i Kanada. Tillämpningen av traditionell serviceplanering bekräftades dessutom av bibliotekarier vid otaliga nationella och regionala konferenser, där projekt presenterades som byggde på interna, biblioteksbaseade sätt att identifiera, skapa, utföra och utvärdera program och service.)

För den vanliga biblioteksbesökaren motsvarar i regel den traditionella servicemodellen deras behov. Dessa biblioteksbesökare, typiska medelklassmänniskor som har samma värderingar och sociala erfarenheter som bibliotekarierna (Pateman 1999), är antingen medvetna om eller bekanta med bibliotekets service eller har inga problem med att be om hjälp. Dessutom vet bibliotekarier vilka behov de traditionella biblioteksbesökare har, som regelbundet besöker och samtalar med personalen. Det händer att bibliotekarierna rådfrågar de traditionella biblioteksbesökarna när man planerar. Med dessa gemensamma interna erfarenheter som grund (genom den direkta kontakten med medlemmar i det traditionella kretsen) svarar man på alla biblioteksbesökarens behov. Men kan en servicemodell som fungerar ganska bra för traditionella användare också möta behov hos socialt utestängda biblioteksanvändare och icke-användare? Om inte, hur kan biblioteken svara?

Internt utarbetade metoder för planering av biblioteksservice, med inriktning på traditionella biblioteksanvändare, finns redan på kanadensiska folkbibliotek, men dessa sätt att arbeta fungerar inte bra när man utvecklar tjänster för socialt utestängda invånare. Varför inte? Därför att om man mäter, identifierar, planerar, levererar och

Greystone i Halifax

utvärderar tjänster inom bibliotekets ramar utan att direkt involvera socialt utestängda invånare i varje steg i processen så lyckas man inte få med de distinkta och skilda rösterna hos människor som inte finns bland bibliotekets vanliga nyttjare. Bara genom att gå utanför den traditionella modellen för planering av service och engagera socialt utestängda medborgare i samhället, kan bibliotekarier veta om de möter deras behov.

För att påbörja samtal med människor utanför bibliotekets vanliga låntagarkrets, så måste bibliotekarier förstå att vi inte är experter på alla kommuninvånarens behov. Dessutom skall bibliotekarier inte se sig som talespersoner för kommuninvånare som de arbetar med. Bibliotekarier är istället experter på att organisera och leta fram information.

Traditionell teknik för att utveckla service ger inte bibliotekspersonalen möjlighet att förstå vilka behov och önskemål om biblioteksservice som utestängda invånare har. Metodmässigt ger den inte bibliotekarierna den nödvändiga informationen för att nå eller mäta behoven hos socialt utestängda människor. Kommunala utvärderingar med hjälp av verktyg som demografiska data, biblioteksstatistik, frågeformulär och undersökningar ute i samhället, ger inte bibliotekspersonalen tillförlitlig och validerad återkoppling när det gäller behoven hos socialt utestängda. Demografiska data ger en rudimentär ögonblicksbild av de sociala förhållandena i vilka människor lever; de förklarar inte de komplexa faktorer och den påverkan sociala förhållanden har på biblioteksutnyttjande. Enkäter, en metod för utvärdering bibliotek normalt använder, består av i förväg bestämda fasta frågor. Den metoden är osäker eftersom folk inte kan ge andra svar än dem som föreläggs dem (Krosnick, 1999) Frågeformulär med öppna frågor fylls bara i av biblioteksbesökare med förmåga och självförtroende att uttrycka sig. Och statistik om biblioteksutnyttjande är bara tillämplig på kommuninvånare som använder biblioteket. Traditionella utvärderingsverktyg fungerar inte eftersom de inte visar de behov som de har, som inte använder biblioteket - socialt utestängda invånare.

När bibliotekspersonalen använder traditionella mätningar av behov, bestämmer den inom sig behoven i kommunen. T ex kan man komma fram till att folk har svårt att använda bibliotekskatalogen. Som svar på det skulle bibliotekarierna, med den traditionella servicemodellen, göra en plan för att ta sig an detta. Den processen brukar innefatta att man går igenom litteraturen i ämnet och talar med andra kollegor inom biblioteket och möjligen med personal på andra bibliotek för att se hur de arbetat med frågan. Personalen avger sedan ett svar efter föga eller ingen extern konsultation eller samverkan.

När bibliotekspersonalen genomfört den traditionella processen för att utveckla sin service, engagerar man andra, antingen genom ett åtgärdsprogram på filialen eller ute i samhället genom uppsökande verksamhet. Genom den talar vi om att en särskild service har tagits fram och vi bjuder in invånarna att ta del av detta biblioteksprogram. Den här modellen för engagemang i kommunen har sina begränsningar eftersom hela processen bygger på vår uppfattning av vad som behövs utan att ha bjudit in invånarna i ett samarbete för att bestämma och möta deras behov.

Efter att ett uppsökande eller mera internt baserat program har genomförts utvärderar vi det vanligtvis med hjälp av statistik. Vi kanske, t ex, räknar hur många som deltagit eller vi samlar in skriftliga utvärderingar. Det här sättet att utvärdera tar inte hänsyn till det genomslag eller brist på genomslag programmet haft i samhället (Wavell, 2002). Det är mycket enkelt för bibliotekspersonalen att rapportera att programmet blev en succé. Vi kan t ex rapportera efter att ha haft ett utåtriktat program där vi gick igenom katalogen, att det blev en succé eftersom 22 personer deltog och att efter genomgången sju av dem skaffade bibliotekskort och att många andra berättade att de nu visste hur man reserverade en bok. Ytligt sett verkar det här imponerande. Men vad var det egentliga avtrycket i samhället? Har vi dumpit ner där, genomfört vårt program och sen gett oss av med känslan av att vi ”hjälp” folk? Har vi kunnat arbeta tillsammans med kommuninvånarna på så sätt att vi förstår deras behov och sen satt samman ett program eller en service som motsvarar deras behov? Kan denna traditionella process läggas upp på något annat sätt eller förbättras?

En modell för serviceplanering som initierats ute i samhället

Working Together-projektet har utvecklat en ny samhällsbaserad servicemodell både inom och utom biblioteket byggd på ett långsiktigt arbete i blandade och socialt exkluderade områden: *The Community-Led Service Planning Model* (Working Together, 2008). Denna samhällsdrivna serviceplanering bygger på den traditionella biblioteksservicemodellen och erbjuder en ny metod, som sammanför bibliotekspersonalen med invånarna för att identifiera och motsvara behov i samhället. Socialt utestängda invånare är inblandade i varje steg i denna process allt från kartläggningen av behov till utvärdering. Denna öppna modell är flexibel och kan tillämpas i alla bibliotekssammanhang och i alla program och vid utvecklande av all service. Den samhällsdrivna planeringsmodellen fungerar både när det gäller socialt utestängda invånare och traditionella biblioteksnyttjare.

Genom att uppsöka platser utanför bibliotekets väggar kan bibliotekarier knyta kontakter med invånare som känner ett motstånd mot att besöka biblioteket. För att knyta de här kontakterna är det viktigt att identifiera platser där socialt utestängda invånare tycker att det känns bekvämt att mötas. Det kan vara en rad kontaktytor: lokala serviceinrättningar, köpcenter, parker och andra vanliga mötesplatser i området. Var beror på hur det ser ut i respektive område där bibliotekarien arbetar. En karta över lokala resurser (*asset map*) är ett utmärkt redskap som kan hjälpa bibliotekspersonalen att hitta och bilda sig en uppfattning om tänkbara mötesplatser som biblioteket kan utveckla inom ett speciellt område och på samma gång se vilken kapacitet och vilka klyftor som finns i området. (Working Together, 2008)

Att utveckla relationer till olika socialt utestängda invånare i området är själva basen för den samhällsdrivna planeringsmodellen. Att bygga upp goda relationer är ett väsentligt första steg och

måste fortgå genom hela serviceplaneringsprocessen, från den första bedömningen till utvärderingen. Att skapa goda relationer är nödvändigt för att kunna möta socialt utestängda invånare som inte kommer till biblioteket. Det här kan åstadkommas med olika sorters tekniker, t ex genom att knacka dörr, delta i lokala möten, mun-till-mun-metoden eller genom förmedling av tredje part.

Det är nödvändigt för bibliotekarier att knyta kontakter med olika personer i området, medan relationer med traditionella områdeskontakter, som de som arbetar med service, kan underlätta kontakten med områdets invånare. Fältbibliotekarien i Vancouver hade möten med dem som administrerade LOVE (Leave Out Violence) flera gånger för att diskutera bibliotekets behov av att prata direkt med de tonåringar som kom till LOVEs drop in-träffar. Det var viktigt för LOVEs administratörer att förstå och acceptera bibliotekariens mål, som var att lära känna tonåringarna inom LOVE och ta reda på vad de skulle vilja ha biblioteket till, innan de inbjöd henne till ett möte med ungdomarna.

Man bygger upp goda relationer genom att utveckla förtroende och ömsesidig respekt. När bibliotekspersonal går ut i samhället och möter socialt utestängda människor är det viktigt att förstå den historiska kontext av misstro som en del känner gentemot representanter från offentliga institutioner. Den misstron beror ofta på tidigare negativa erfarenheter av organisationer som socialtjänst, polis och/eller skola. Hursomhelst, denna misstro och maktobalans kan övervinnas om man närmar sig individerna med respekt som jämlika medlemmar i samhället och genom att aktivt engagera sig och lyssna på dem. Detta förhållningssätt skapar en positiv atmosfär för samtal. Dessa samtal är grunden för att bygga upp en relation och det sätt på vilket områdets medlemmar själva kan identifiera sina behov. Fältbibliotekarierna fann att hade väl relationen etablerats, så kunde de snabbt få höra områdets invånare ange och diskutera sina personliga och områdesbaserade behov.

Relationsskapande

Alla de fyra Working Together platserna använde olika relationskapande tekniker, vilket kunde innefatta olika sätt att vistas där, delta i eller stötta gruppdiskussioner och vara med på möten och evenemang i området. Så tillbringade t ex fältbibliotekarien i Toronto regelbundet tid på en matdistributionscentral (Food bank), träffade och pratade med människor som utnyttjade den tjänsten, men inte biblioteket. Bibliotekarien skrev ut bibliotekskort och ordnade så att yrkesfolk i kommunen kom dit för att hjälpa människor med ekonomiska, juridiska och hälsorelaterade frågor. De kontakter bibliotekarien utvecklade knöt folk till biblioteket genom att visa bibliotekets engagemang för att möta behov hos alla områdets invånare.

Invånarna kom med idéer om behov av tjänster när starkare relationer utvecklats. För att det skall bli så måste bibliotekspersonalen förändra sin roll från expert till organisatör. Genom att bli aktiva lyssnare istället för informationsförmedlare, kunde bibliotekarierna överföra information från samhället och placera det man fått veta i ett bibliotekssammanhang. Varje område är unikt och kommer att visa på behov av service som bygger på dess unika omständigheter. Fältbibliotekarien i Halifax fick veta att en stor del av livsmedlen

vid den lokala utdelningsstället förstördes därför att folk inte visste hur man skulle laga till maten. Biblioteket - och volontärer vid utdelningsstället utvecklade en ny tjänst som svar. Personalen på matstationen började sätta på nya etiketter på maten, med bibliotekets telefonnummer så att man kunde ringa för att få recept i Regina angav invånarna läs- och skrivförmågan som det man i första hand ville att biblioteket skulle ta sig an. Bibliotekspersonalen engagerade kontinuerligt områdets invånare för att få reda på hur biblioteket skulle kunna arbeta tillsammans med dem för att möta deras särskilda behov.

Så snart invånare upptäckt ett tänkbart serviceområde så skall de engagera sig och i samarbete med bibliotekspersonalen planera ett svar. På ett Working Together-ställe såg invånare ett behov av grundläggande datorkunskap. Istället för att följa ett standardprogram från biblioteket, arbetade fältbibliotekarien tillsammans med företrädare för gruppen för att ta reda på vad deras specifika datorbehov var. Programmet blev en hybrid av inslag från området och bibliotekstillämpningar som anpassades och ändrades allteftersom programmet framskred för att kunna möta de studerandes behov. Genom att bygga upp en arbetsgemenskap mellan bibliotekspersonal och enskilda invånare skapades en service som inte bara tagits fram gemensamt utan också genomfördes i samarbete. Den här processen låter alla röster komma fram och all kunskap utnyttjas när man utvecklar ett biblioteksbaserat program eller tjänst. Dessutom ger det invånare tillfälle att utveckla nya färdigheter, att öka kunskap och kapacitet i området och skapa en långsiktighet med sin bas i området.

Utvärdering

Sista steget i samhällsdriven serviceplanering är utvärdering. Det kan innefatta traditionella utvärderingsmetoder och samtidigt ge möjlighet till företrädare för området att diskutera hur man uppfattat och upplevt processen. Ett sådant kvalitativt sätt ger alla som deltog i processen en möjlighet att få säga sitt om vad som fungerade eller inte och om deras behov, så som de definierat dem, hade tillgodosetts på ett bra sätt. Dessutom ger samhällsdriven utvärdering genom dialog med deltagarna ett sammanhang som gör att man kan förstå hur invånare tycker att man skall mäta framgång och hur återkopplingen skall tolkas.

Utvärdering är en ständigt pågående process i denna planering. Aktuell målgrupp utvärderade fortlöpande hur servicen utvecklades i varje steg i planeringsprocessen vilket gjorde att den samhällsdrivna processen fungerade.

Slutsatser

Hur kan vi göra folkbiblioteken till de socialt integrerande institutioner som vi vill att de ska vara? Den samhällsdrivna serviceplaneringsmodellen ger biblioteken en hållbar strategi att arbeta med områden och invånare med dålig service. Detta tillvägagångssätt, som arbetar med individer som brukar vara icke-användare och socialt exkluderade samhällsmedborgare, ökar relevans och kvalitet i bibliotekets tjänster. De många framgångar som Working Together-projektet haft, visar att bibliotek framgångsrikt kan genomföra denna modell för att öka och förbättra delaktighet och vägleda bibliotekarier så att våra institutioner kan uppnå sina sociala mål, ideal, och sin potential.

Övers. Lennart Wettmark

[This article was originally published in the March/April, 2011 (Volume 50, NO. 2) issue of "Public Libraries" the journal of the Public Library Association, a division of the American Library Association. Used with permission.]

Artikeln bygger på "Community-Led Libraries: Working Together With Your Community," preconference session, Canadian Library Association (CLA) National Conference and Tradeshow, Vancouver, British Columbia, May 21, 2008.

Kenneth Williment är Community Development Manager vid Halifax Public Libraries. I originalartikeln i Public Libraries finns två tabeller med planeringsmodeller som utelämnats här. Originalartikeln finns på: <http://www.publiclibrariesonline.org/> med titeln It takes a community to create a library

Referenser

Darla Muzzerall et al., "Community Development Librarians: Starting Out," Feliciter 51, no. 6 (2005): 265–67.

Brian Campbell, "'In' vs. 'With' the Community: Using a Community Approach to Public Library Services," Feliciter 51, no. 6 (2005): 271–73.

John Pateman, "Public Libraries and Social Class" (Public Library Policy and Social Exclusion Working Paper No. 3, Department of Information Management, Leeds Metropolitan University, Leeds, U.K., 1999);

David Muddiman et al., "Open to All? The Public Library and Social Exclusion—Volume 1: Overview and Conclusions" (Resource Library and Information Commission Research Report 86, The Council for Museums, Archives and Libraries, West Yorkshire, U.K., 2000);

John Pateman, "Developing a Needs Based Library Service," Information for Social Change 26 (2007–08): 8–28;

Kerri Wilson and Briony Birdi, "The Right 'Man' for the Job? The Role of Empathy in Community Librarianship" (project report, Arts and Humanities Research Council, University of Sheffield, U.K., 2008), accessed Feb. 24, 2011.

Jon Krosnick, "Survey Research," Annual Review of Psychology 50, no 1. (2009): 537–67.

Caroline Wavell et al., "Impact Evaluation of Museums, Archives and Libraries: Available Evaluation Project" (Resource: The Council for Museums, Archives and Libraries, Robert Gordon University, Aberdeen, Scotland, 2002), accessed Feb. 24, 2011.

Working Together Project, Community-Led Libraries Toolkit (Vancouver: 2008), accessed Feb. 24, 2011, .

Läs mer på bloggen Social Justice Librarian, med Ken Williment som redaktör:

"SJL is a multi-author blog for news, analysis, musings, ponderings, and the occasional snark related to social justice and human rights in librarianship.

This blog is intended to spur discussion, particularly among those of us who became librarians (or archivists – shout out to the archivists!) with goals of promoting democracy, access to information, intellectual freedom, and increased equity in society. Most of the content will be Canadian or US American, because that's where we study, live and work.

Each author speaks only for her/his/hir-self, not for our employers or for the SJL collective, of course."

Social Justice Librarian

JUNE 9, 2011

Community-Led and CLA 2011

Vancouver, Toronto, Edmonton, Regina and Halifax Public Libraries recently presented a session at the Canadian Library Association Conference titled *Approaches to Community-Led Work: Library Systems From Across Canada*. Presenters from each library system discussed both the successes each system has had with this approach, and how they have/are currently are addressing challenges as they arise.

The panellists discussed community-led approaches as additional skills which do not necessarily replace traditional approaches, but provide library staff with the opportunity to build additional skills which can be used when working with community (I believe a key role for public libraries). In addition, community-led library service planning is an approach which can be used with all community members. This is an inclusionary, not an exclusionary approach to developing services *with and within* community.

It was quite striking to see that although each library system has begun to adapt

Recent Posts

- Community-Led and CLA 2011
- BMJ article about the CIHR trials policy disappearance
- Niceness, Helpfulness & Ethics: Feedback edition
- Details: TCPS-2 vs the CIHR trials policy of 2010
- Community-Led Service Planning

Category Cloud

archives censorship
community development
copyright digitization
ethics funding gender
government
government information
Health
inclusion/exclusion

<http://sjlibrarian.wordpress.com/>